

ΕΤΟΣ 72ον

10 Νοεμβρίου 2024

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3728)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ἡ ἐπίγεια ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μιά πλήρης ἀποδοχή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ὅμως προσφέρει ἀδιάκοπα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Αὐτό εἶναι καί τό θέμα τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου. Μέσα ἀπό αὐτή τὴν παραβολή δέν δίνεται ἀπάντηση στό ἐρώτημα ποίος εἶναι ὁ πλησίον, ἀλλά ὀρίζεται πῶς ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς θά γίνει πλησίον τοῦ ἄλλου, διότι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι πλησίον μας, ἀδελφοί μας.

Ἡ στείρα τυπολατρία

Ἀφορμή τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ νομικός πού ρωτᾷ γιά τὴν αἰώνια ζωή. Νόμιζε πῶς μπορεῖ νά κληρονομήσει τὴν αἰώνια ζωή, τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐφαρμόζοντας τυπικά τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ὁδοιπόρος τῆς παραβολῆς ἔπεσε σέ ἐνέδρα ληστῶν, οἱ ὁποῖοι τόν ἄφησαν ἀπό τὴν κακοποίηση μισοπεθαμένο καί τοῦ πήραν τά πάντα. Ἕνας ἱερέας τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καί τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντος ἐμφανίστηκε ξαφνικά. Εἶδε τόν βαριά τραυματισμένο ἄνθρωπο καί ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νά τόν βοηθήσει. Στὴν συνέχεια πέρασε ἕνας Λευίτης. Καί αὐτός λειτουργός τοῦ Νόμου καί τοῦ ναοῦ. Τόν εἶδε βαριά τραυματισμένο καί ἀντιπαρήλθε· συνέχισε τόν δρόμο του. Ὁ ἱερέας καί ὁ Λευίτης ἐπέλεξαν τὴν «θυσία» καί «τά ὀλοκαυτώματα», δηλαδή τὴν στείρα τυπολατρία, ἀφοῦ ὁ Νόμος ἀπαγόρευε στοὺς λειτουργούς τοῦ ναοῦ νά ἔρχονται σέ ἐπαφή μέ τά νεκρά σώματα, γιά νά μὴν μολυνθοῦν καί νά ἐκπληρώσουν «καθαροί» τά καθήκοντά τους.

Αὐτός πού προσφέρει ἀγάπη

Καί ἔρχεται ὁ τρίτος ὁδοιπόρος. Ἕνας Σαμαρείτης, πού ἦταν ἐθνικός καί θρησκευτικός ἐχθρός τῶν Ἰσραηλιτῶν. Εἶδε τόν πληγωμένο ἄνθρωπο

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι´ 25-37)

Τό πρόσωπο τοῦ πλησίον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχά, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευῖτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐσπλαγγνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὐριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεγενῆσθαι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

πο καὶ –παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος– δὲν τὸν ἀντιπαρῆλθε, δὲν τὸν προσπέρασε. Πῆγε κοντά του, τοῦ ἐπλυνε τίς πληγές μέ λάδι καί κρασί, τίς ἔδεσε, τὸν ἀνέβασε στό ζωο του, τὸν ὁδήγησε στό πανδοχεῖο καί φρόντισε γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ πληγωμένου.

Ὅταν ὁ Κύριος ρώτησε τὸν νομικό, ποῖός ἐκ τῶν τριῶν ἔγινε πλησίον ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου πού ἔπεσε θύμα τῶν ληστῶν, ὁ νομικός ἀπάντησε: «Ἐκεῖνος πού ἐπέδειξε ἀγάπη, ἐνδιαφέρον, στοργή γιὰ τὸν πάσχοντα ἀδελφό του».

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

Ὁ Χριστός φανέρωσε στὸν ἑαυτό Του αὐτὴ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ - Πατέρα μέχρι σημείου πού ὑπέμεινε σταυρό καὶ θάνατο γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἔτσι ἔχουμε καὶ τὴν συμβολικὴ ἐρμηνεία τῆς παραβολῆς: ὁ Καλὸς Σαμαρεῖτης εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτός πού ἔπεσε στὴν ἐνέδρα τῶν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, ἕνας νομοδιδάσκαλος παρουσιάσθηκε στόν Ἰησοῦ πού προσπαθοῦσε νά πειράξει αὐτόν καί ἔλεγε: Διδάσκαλε, τί πρέπει νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή; Καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Τί εἶναι γραμμένο στόν νόμο; Τί διαβάξεις; Αὐτός ἀποκρίθηκε καί εἶπε: «Νά ἀγαπᾶς τόν Κύριο τόν Θεό σου μέ ὅλη τήν καρδιά σου καί μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί μέ ὅλη τή δύναμή σου καί μέ ὅλο τόν νοῦ σου, καί τόν πλησίον σου, ὅπως τόν ἑαυτό σου». Τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς: Σωστά ἀπάντησες· κάνε αὐτό καί θά ζήσεις. Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νά δικαιολογήσει τόν ἑαυτό του καί εἶπε στόν Ἰησοῦ: Καί ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου; Πῆρε τόν λόγο τότε ὁ Ἰησοῦς καί εἶπε: Ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ καί ἔπεσε σέ ληστές, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ τόν ἐγδυσαν καί τόν τραυμάτισαν, ἔφυγαν καί τόν ἄφησαν μισοπεδαμένο. Κατά σύμπτωση, ἕνας ἱερέας κατέβαινε σέ ἐκεῖνο τόν δρόμο, καί ὅταν τόν εἶδε, ἄλλαξε δρόμο καί προσπέρασε. Ὁμοίως καί ἕνας Λευίτης, πού βρέθηκε σέ ἐκεῖνο τό μέρος, ἀφοῦ ἦλθε καί τόν εἶδε, ἄλλαξε δρόμο καί προσπέρασε. Ἕνας Σαμαρείτης ὅμως, πού ταξίδευε, ἦλθε κοντά του καί ὅταν τόν εἶδε τόν εὐσπλαχνίσθηκε· καί ἀφοῦ τόν πλησίασε, ἔδεσε τά τραύματά του, ἀφοῦ τά ἄλειψε μέ λάδι καί κρασί· καί ἀφοῦ τόν ἐπιβίβασε στό δικό του ζῶο, τόν μετέφερε σέ ἕνα πανδοχεῖο, ὅπου καί τόν περιποιήθηκε. Καί τήν ἐπόμενη ἡμέρα, ὅταν ἔφυγε, ἔβγαλε δύο δηνάρια, τά ἔδωσε στόν πανδοχέα καί τοῦ εἶπε: Φρόντισέ τον, καί ὅ,τι ἐπιπλέον δαπανήσεις, ἐγώ θά σοῦ τό δώσω ὅταν ἐπιστρέψω. Ποιός λοιπόν ἀπό αὐτούς τούς τρεῖς νομίζεις ὅτι ἀποδείχθηκε πλησίον ἐκείνου πού ἔπεσε στους ληστές; Καί αὐτός εἶπε: Αὐτός πού ἔδειξε τό ἔλεος του σέ αὐτόν. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Πήγαινε καί κάνε καί ἐσύ τό ἴδιο.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ληστῶν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού κατασπαράσσεται ἀπό τήν ἁμαρτία πού τόν ἀφήνει «ἡμίθανῆ». Τό πανδοχεῖο εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας μας καί τῆς θεραπείας μας. Τό λάδι καί τό κρασί εἶναι τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Τά δύο δηνάρια, μέ τά ὅποια ὁ Καλός Σαμαρείτης πλήρωσε τό πανδοχεῖο, εἶναι ἡ Παλαιά καί ἡ Καινή Διαθήκη. Ὁ Καλός Σαμαρείτης, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, θά ἔλθει καί πάλι κατά τήν Δευτέρα καί ἔνδοξη Αὐτοῦ Παρουσία, γιά νά κρίνει ζῶντες καί νεκρούς.

Σέ μιά ἐποχή ἀτομισμού, ἐπικρατήσεως τῆς ἀπανθρωπιᾶς καί τῆς ἀδιαφορίας, ἡ ἀγάπη ἐξακολουθεῖ νά ἀποτελεῖ τό μοναδικό κριτήριο γιά τήν γνησιότητά μας ὡς ὀρθοδόξων χριστιανῶν καί τήν εἴσοδό μας στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγάπη, ἐπομένως, εἶναι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς καί τό θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατά τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο εἶναι ἐνότητα πίστεως καί ἀγάπης. Ἡ πίστη καί ἡ ἐλπίδα διδάσκουν τόν

10 Νοεμβρίου 2024: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Όλυμπᾶ, Ροδίωνος, Ἐράστου, Τερτίου ἀποστ. ἐκ τῶν 70 (α΄ αἰ.)· Ὁρέστου μάρτ. τοῦ
Τυανέως († 304). Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ Καππαδόκου († 1924).

Ἦχος: γ΄ – Ἐσθρινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 17 Νοεμβρίου, Θ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16-21, η΄ 8.

ἄνθρωπο νά καταφρονεῖ τὰ ὑλικά ἀγαθά. Ἐνῶ ἡ ἀγάπη ἐνώνει τήν ψυχὴ
μέ τις ἀρετές τοῦ Θεοῦ, ἀναζητώντας τόν Ἀόρατο μέ τήν νοερά αἴσθηση
(ἅγιος Διάδοχος Φωτικῆς).

Τόν κόσμο θά τόν σώσει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ὅμως ἡ ἀγάπη θέλει
ἐκφραση. Κι ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί καλούμαστε νά τήν ἐκφράζουμε καθημε-
ρινά, νά τήν ἐκπέμπουμε, νά τήν κάνουμε μήνυμα κι ἐλπίδα. Τοῦτο σημαί-
νει ὅτι ἡ στροφή πρὸς τόν ἄλλο ἄνθρωπο δέν μπορεῖ νά εἶναι μόνο λόγος,
ἀλλά καί ἔργο, δηλαδή μιὰ κίνηση πού ἀγκαλιάζει ὀλόκληρη τήν ὕπαρξη
τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι κατανόηση μέσα στήν καθημερινότητα, ἀποδοχή,
συμφιλίωση, εὐγένεια, καλοσύνη, ἀμοιβαιότητα, πραότητα, ἀγάπη.

† Ὁ. Φ. Ἀ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΙΚΡΟ ΕΙΣΟΔΙΚΟ ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

(Β΄ ἔκδ., σχῆμα 21x22 ἑκατ., σελ. 128 - τετράχρωμο)

Σέ μιὰ ἐποχὴ κατὰ τήν ὁποία τὰ ἱερά Μυστήρια κατανοῦν μέσα ἀπό νοο-
τροπίες ματαιοδοξίας καί κενοδοξίας ἀπλῶς κοινωνικές τελετές, ἀπογυμνω-
μένες ἀπό τό λειτουργικό καί μυστηριακό τους χαρακτήρα, εἶναι οὐσιαστικό
καί σημαντικό νά γνωρίσουμε τί συμβαίνει στήν Ἐκκλησία κάθε στιγμή τῆς
λατρείας καί τῆς λειτουργικῆς ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης
Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν
ιερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr